

Fiul lui Dumnezeu

Dacă am putea să ascultăm în secret pe un sfânt rugându-se, cu siguranță l-am auzi mărturisindu-și neajunsurile și, cu cât este mai mare sfântul, cu atât mai probabil ar fi ca el să-și exprime nevrednicia personală. Isus Cristos i-a întrecut pe toți în sfințenie și totuși, departe de a exprima deprimare, rugăciunea Sa din ajunul răstignirii insuflă o atmosferă de încredere liniștită și de părtășie perfectă cu Tatăl într-o dragoste și o glorie care nu au nici început, nici sfârșit (Ioan 17:5, 24). El S-a adresat Tatălui etern ca și cum știa că El este Fiul etern – și asta este El; El este Fiul Tatălui, Tovarășul și Colegul mult iubit al Tatălui.

Cristos a luat parte la întocmirea planului creației omului; și, la începutul timpului, El Însuși a fost Cel care a executat acest plan (Coloseni 1:16). Mai mult, El a luat parte la plănuierea răscumpărării omului, iar la împlinirea vremii, El Însuși a coborât pe pământ pentru a îndeplini acest plan bazat pe jertfă (1 Ioan 4:14). Așadar, copilul Mariei, născut în Betleem dintr-o mamă omenească și destinat să trăiască ca Om printre oameni și, ca Om, să moară pentru oameni pe cruce, era de fapt Fiul lui Dumnezeu. Maria însăși știa asta – mai bine ca oricine – și și-a dat seama că doar o intervenție miraculoasă în viața ei, prin Duhul Sfânt, putea face posibil ca Fiul etern a lui Dumnezeu să devină un membru al rasei umane (Luca 1:35).

Satan însuși a recunoscut această calitate de fiu și, în isпитirile din pustie, a încercat să folosească acest fapt ca și argument pentru a-L determina pe Cristos să acționeze în moduri care ar fi contrazis dependența Sa totală de Dumnezeu.

Și demonii mai mici au recunoscut asta și, spre propria lor confuzie, s-au văzut obligați să-L recunoască ca Fiul Sfânt al lui Dumnezeu, deși El nu avea nevoie de recunoașterea lor (Luca 4:41). Conducătorii evrei știau destul de bine că Isus a declarat că este singurul Fiu al lui Dumnezeu, dar, în loc să cerceteze cu umilință această posibilitate, au respins-o de la început și au făcut să fie omorât chiar pe baza acestei acuzații (Ioan 19:7).

În ultimele ore îngrozitoare ale agoniei Sale pe cruce, Cristos a fost luat peste picior cu întrebarea dacă El era cu adevărat Fiul lui Dumnezeu (Matei 27:40). Batjocoritorii nechibzuiți poate s-au îndoit sincer de calitatea Sa de fiu, așa cum pare că au făcut-o chiar și ucenicii Săi, dar duhurile satanice care au stârnit batjocuri crude nu aveau nicio îndoială despre asta, ci, depuneau, de fapt, ultimul efort pentru a-L determina să rupă legătura cu Tatăl și să abandoneze misiunea de răscumpărare a omului. El a refuzat să coboare de pe cruce, deși ar fi putut cu ușurință să o facă, iar prin refuzul Său, nu numai că a adus jertfa supremă pentru păcat, ci a și arătat clar că El este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu (Matei 27:54).

Învierea a făcut acest lucru și mai clar. Ea a scos la iveală nebunia și inutilitatea crimei comise de liderii iudei, deoarece miracolul puternic al învierii în cea de-a treia zi a fost autentificarea completă și definitivă a calității de fiu a lui Cristos (Romani 1:4). După înălțarea Sa, El Și-a reluat gloria de care Se bucurase înainte ca lumea să existe și la care renunțase temporar pentru noi. Este spre mângâierea noastră nemărginită faptul că El și-a reluat-o cu o trăsătură în plus, și anume cu înțelegerea plină de compasiune pe care a câștigat-o aici, pe pământ (Evrei 4:14-15).

Nu trebuie să permitem niciodată ca simpla frumusețe a umanității lui Cristos să ascundă faptul vital că El este Fiul veșnic. Este adevărat că, prin întruparea Sa, El S-a golit

de dovezile exterioare ale gloriei Sale (Filipeni 2:7). Dar El nu putea să renunțe la acel loc esențial pe care îl ocupa în Dumnezeu și care îi permitea să afirme: „Eu și Tatăl una suntem” (Ioan 10:30). Era de înțeles ca, în momentul în care Tatăl era în ceruri, iar El era pe pământ, să recunoască faptul că Tatăl era mai mare decât El (Ioan 14:24). Dar era mai mare referitor la poziție; niciodată, nici măcar o clipă, nu a admis că exista ceva mai puțin decât egalitate între El și Tatăl. Orice tată înțelept tânjește după momentul în care fiul său va fi suficient de matur pentru a-i fi egal, singura diferență dintre ei rămânând vârsta. Nu poate exista o astfel de diferență în Dumnezeu, unde nu există considerații legate de timp. Așadar, acest Fiu al Tatălui este partenerul Său perfect într-o nespus de minunată părtășie de iubire și de viață.

Un lucru nu este ușor de înțeles, și anume ce poate să însemne faptul că, atunci când lucrările Împărăției Sale vor fi încheiate, Fiul Însuși Se va supune Tatălui (1 Corinteni 15:28). Cu siguranță, El nu va fi înlocuit și nici nu va fi destituit din poziția Lui de rege. Semnificația poate fi că acest lucru va marca împlinirea misiunii Sale din cadrul Divinității de restabilire a armoniei perfecte în univers și va marca un moment în timp, sau la sfârșitul timpului, când binecuvântarea eternă a supremației lui Dumnezeu va fi incontestabilă, iar oamenii Îl vor cinsti pe Fiul așa cum Îl cinstesc pe Tatăl (Ioan 5:23).

Acceptarea lui Isus Cristos ca adevăratul Fiu al lui Dumnezeu nu este opțională, ci esențială. Cunoașterea acestui fapt aduce siguranța vieții veșnice (1 Ioan 5:13), este baza experimentării personale a Duhului Sfânt (Galateni 4:6) și este singura cheie sigură a unei vieți creștine victorioase (1 Ioan 5:5). Dumnezeu Însuși vine să locuiască în inima celui care Îl primește cu adevărat pe Isus ca Fiu al Său (1 Ioan 4:15).

Din sentimentul său dureros de ignoranță, un om numit Agur a cerut odată să afle identitatea Creatorului nostru.

„Care este Numele Său”, a strigat el „și care este Numele Fiului Său, dacă îmi poți spune?” (Proverbe 30:4, KJV). Din fericire, Noul Testament îi poate spune, lui și tuturor celor care doresc să știe, deoarece dezvăluie Numele și natura lui Dumnezeu mărturisind despre Isus Cristos, Fiul Său etern.